

Magne Rygh

Maleri

27.08. - 18.09.2005

Mitt kunstneriske virke springer ut fra en interesse for de elementer i vår hverdag som former vår opplevelse av verden. Denne påvirkningen er sterkere enn vi er oss bevisst.

Jeg ser på disse elementene som stumtjenere i samfunnets logistikkmaskin.

Stygge eller vakre, de har et evig nærvær fordi vi opplever dem daglig. De er forutsetningene for den bevegelsesfrihet vi i dag tar som en selvfølge; veier, veikryss, trafikkmaskiner, bensinstasjoner...

Disse elementene er spekket med semaforer, et tegnspråk som gjør det mulig for oss å navigere i denne maskinen.

Vår opplevelse av dem, sitter så langt ned i ryggmargen at vi sjelden betrakter dem som selvstendige former. Det er denne ryggmargopplevelsen jeg forsøker å skildre.

Å skildre noe byr på problemet; hvor figurativt skal man gjengi opplevelsen av et motiv”?

Spørsmålet er ikke nytt:

“Likhet gjengir tingenes ytre form, men overser deres ånd” (Ching Hao, “Om penselarbeider”, China, tiende århundre).

Kanskje er det derfor at et maleri som mimer sitt motiv kan synes mindre “sant” eller i hvert fall mindre interessant, enn et bilde som inviterer betrakteren til å fylle ut med sine egne assosiasjoner og gjenkjenner fra minnets store og upålitelige landskap....

Baudelaire etterlyste for 150 år siden en kunst som forsto “det foranderlige, flyktige og usikre ved det moderne liv”

Jeg skulle tro at mange også i dag kjenner seg igjen i denne etterlysningen.

Magne Rygh, Oslo 2005